

Haaksbergen 2017 – 4^e uitgave.
© John de Kiewit

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Uitgeverij: 'bravenewbooks'
Verkoop via: bol.com–libris.nl–amazon.nl–de boekhandel.
Website: www.bravenewbook.nl/johndekiewit

Cover: 'Bulhus,' een Noord-Europese blokhut.

Info: [fb/johndekiewit](https://fb.com/johndekiewit)
Email: johndekiewit@hotmail.com

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

Vanaf bladzijde 353 staan de vertalingen vanuit het Zweeds naar het Nederlands, tevens een toelichting over (plaats)namen

John de Kiewit

auteur van:

‘Je hart uit’

'JENNA'

- ROMAN -

DEEL I

Jenna vindt hem een leuke man, vraagt zich af wanneer ze hem weer zal zien. Bijna drie dagen zijn ze samen geweest vanaf het moment dat hij voor haar stond en haar ten dans vroeg. Ze had hem al zien zitten in het restaurant waar die avond een band optrad, alleen aan een tafeltje terwijl hij nog zat te eten. Ze keken elkaar een moment recht in de ogen en ze dacht dat hij glimlachte naar haar.

Zij was die avond uitgenodigd door een paar collega's om met hen mee te gaan. Ze vonden dat het tijd werd dat ze weer aan het sociale leven deel ging nemen sinds ze alleen in Möln dal ging wonen, omdat ze van haar partner gescheiden was.

Rob was de eerste man waar ze iets voor voelde en ze was blij verrast dat hij voor haar neus stond en netjes vroeg of hij deze dans van haar mocht. Hij was iets langer dan zij en rook lekker, hij danste goed en leidde haar de dansvloer rond terwijl zij volgde alsof ze het zo gewend was. Hij vroeg of ze het fijn vond, dat ze beaamde omdat ze zich vertrouwd voelde in zijn armen, waarna hij haar weer terug bracht naar haar stoel.

Omdat dit zo hoorde, om een ander ook een kans te geven. Maar bij de derde dans stond hij er weer. Ze vertelde hem dat het traditie was dat een jongen, die de laatste dans met een meisje danste, haar ook naar huis mocht brengen.

Rob antwoordde dat hij een optie wilde voor die dans.

Ze wuifde naar hem tegen het einde van de avond omdat de laatste dans eraan zat te komen en hij stak zijn hand naar haar uit. Ze greep zijn hand en hij trok haar uit haar stoel en ze dansten een dans die bijna een kwartier duurde. Een langzaam nummer en ze voelde zijn lichaam in de hare, omdat hij haar strak tegen zich aantrok, al pratend om elkaar te leren kennen.

Een gesprek dat het hele weekeinde duurde, toen ze vroeg of hij bleef. Maar dan moest hij wel op de bank en hij reed haar naar huis in haar auto. Want haar appartement was te klein voor een logé en ondanks dat ze hem aantrekkelijk vond was ze nog lang niet zover dat hij in haar bed paste.

Hij vond het best en hield zich aan haar spelregels en hij had geen verplichtingen, waardoor hij tot maandag bleef.

Vroeg in de middag vertrok hij weer met de trein richting Göteborg en verder naar 'Landvetter' om terug te vliegen naar Nederland, naar huis en zijn werk.

Ze begreep dat hij het bedrijf van zijn vader in de schoot geworpen kreeg toen hij plotseling overleed. Dat was een jaar geleden en sindsdien deed hij zaken met bedrijven waar hij opdrachten van kreeg, voor 'tooling' als ze hem goed begreep.

Een heel andere man dan haar partner Åle Foxing die voor Nobel Industries werkt. Met hem woonde ze acht jaar samen tot hij een baan in China kon krijgen, waarna hij zonder overleg met haar besloot dat hij daar heenging.

Zij ging niet mee omdat ze haar werk niet op wilde geven op de spoedeisende hulp van het 'Universiteits Ziekenhuis' van Göteborg. Ze is daar sinds twee jaar als arts toegevoegd aan een 'multi-disciplinair-team', dat zo goed als alle trauma's op kan vangen die binnenkomen. Een positie waar ze voor gestudeerd en geknokt heeft en waar ze zich op haar plek voelt.

Ze kwam na haar besluit tot de heftige conclusie dat ze eigenlijk op hem uitgekeken was. Toen ze hem dit vertelde reageerde hij laconiek. Hij had dat gevoel al tijden waardoor hij begreep waarom ze in Zweden bleef.

Ze had daar last van omdat ze bedacht dat ze acht jaar had zitten te verprutsen, dat alles wat ze met hem had fake was, niet meer echt. Dat frustreerde haar waardoor ze even geen mannen in haar leven wilde, tot ze gewend was aan haar nieuwe leventje op haar appartement in Mölndal. Weg uit Göteborg waar ze al die jaren met hem woonde. En nu na acht maanden kriebelde het weer, ze vond Rob van Straaten een aantrekkelijke interessante man die veel zelfvertrouwen uitstraalde en geen maniertjes had. Hij was zichzelf, zonder poespas met discipline om zijn zaak op de been te houden door klanten in Zweden te bezoeken, waardoor ze hem ontmoette. Ze wist zeker dat hij weer terug zou komen, want zijn kus op haar mond en zijn afscheidswaarden waren kort maar duidelijk.

Het voelde dusdanig goed dat ze na zijn vertrek meteen belde met haar vader. De laatste maanden praatte ze regelmatig met hem om stoom af te blazen als het leven een beetje tegen zat of als er iets bijzonders gebeurde. Maar ook als er een herinnering in haar gedachten schoot, die ze met hem wilde delen.

Dat ging makkelijker met hem dan met haar moeder. Zij nam het gesprek altijd over en begon over haar eigen situatie of problemen te praten. Ze wees haar steeds weer op de gevaren van het leven en waar ze op diende te letten. Standaard elke keer hetzelfde waardoor ze meteen naar haar vader vroeg als ze haar moeder aan de lijn kreeg, met een smoes dat ze hem iets te vragen had.

Maar ze had veel aan haar ouders te danken als het om haar jeugd ging. Tijdens haar schooltijd kreeg ze alle kans om zich te ontwikkelen waardoor ze lid werd van een fietsclub en ze raakte verknocht aan lange eenzame wandelingen. Samen met haar vader liep ze verschillende keren de 'Flällraven Classic' en één keer met haar zus Hilde. Fantastische gebeurtenissen die de familieband sterker maakte en sfeerbepalend was tijdens de vakanties die ze elk jaar met z'n vieren doorbrachten op Gotland. In hun zomerhuisje dat haar ouders daar hadden gekocht, bij Slite aan de oostkust, vlak aan zee. Een krakkemikkig gebouwtje op een groot stuk grond tegen de bosrand dat door de tijden heen werd opgeknapt als ze daar waren.

Maar ook de keren als ze samen met haar vader daar een dag of tien naartoe ging, omdat het hoog tijd werd om reparaties uit te voeren voor de winter. Daar bewaarde ze haar fijnste herinneringen aan omdat er dan altijd wat bijzonders gebeurde. Tijdens een heerlijke warme dag, waardoor haar vader besloot om de hele dag te luieren op het prachtige witte strand, waar het nooit druk was en je bijna geen toerist tegenkwam. Of als ze boodschappen deden in Visby, ergens gingen eten en daar de hele dag bleven.

Ook toen ze besloot dat ze arts wilde worden kreeg ze alle steun waardoor ze op kamers ging wonen in Göteborg. Ze studeerde aan de Universiteit van het ziekenhuis en koos

tijdens haar studie voor spoedeisende hulp waar ze zich vervolgens op richtte om haar doel te bereiken.

**

Aan boord, op de terugvlucht, bladert Rob in zijn agenda wanneer hij terug kan naar haar. De gesprekken bij een aantal bedrijven, die hij vorige week bezocht, waren goed verlopen. Twee daarvan hadden hem toegezegd dat ze een aanvraag aan hem zouden sturen, die hij zo spoedig mogelijk diende te beantwoorden. Hij vermoedde dat hij daardoor binnenkort weer een goede reden had om terug te keren naar Zweden. En mocht het te lang duren dan ging hij alleen voor haar, omdat hij wat voor haar voelde.

De openhartigheid en het gemak waarmee zij met hem omging gedurende het weekeinde voelde alsof ze al tijden vrienden waren. Ze danste met hem en dat deed hij bijna nooit. Ze kregen het gevoel dat het foutloos ging, gewoon omdat zij hem volgde en hij het eenvoudig hield. Jenna had hem verteld over haar ex en hij merkte hoeveel moeite ze daar nog steeds mee had. Daardoor maakte hij geen avances naar haar ondanks dat ze bij haar thuis een aantal keren tegen hem aanleunde tijdens de afwas. Maar ook toen ze elkaar passeerden in de nauwe gang waar ze hem vluchtig op de wang kustte en hem met stralende groene ogen aankeek. Ze voelde zich op haar gemak bij hem en hij was verrast wat hem overkwam.

Vanuit het niets en ver van huis, ondanks al die jaren Kaat. Zij was er een tijdje wel en dan een tijd weer niet als ze zich onrustig voelde door het stabiele leven bij hem. Ze vond dit op den duur saai. Ze er ineens niet meer was en hij een telefoontje kreeg omdat ze wat tijd voor zichzelf wilde, waarna hij spoedig van haar zou horen.

Het maakte hem niet uit, zij was al zestien jaar zijn beste vriendin, een jaar of vier ouder en al kende sinds zijn achttiende. Een schat van een meid die er altijd was als er iets bijzonders in zijn leven gebeurde, maar die steeds weer vertrok om na drie maanden, een half jaar en laatst pas na een jaar weer op te duiken. Dan was ze er weer, mits hij

niet een relatie had met een ander, waardoor ze eerst even belde om te vragen of ze nog in beeld was bij hem. Meestal was dat zo, want hij was niet bezig om een vrouw te vinden. Hij ging er vanuit dat hij wel een keer tegen iemand aan zou lopen waardoor er een vonk oversloeg.

Die vonk sprong het afgelopen weekeinde nog niet over, maar het zou hem niet verbazen dat het tussen hem en Jenna ging gebeuren, ondanks de duizend kilometer die ze bij hem vandaan woonde. Gewoon een leven met haar, na alle problemen en ellende die hij het afgelopen jaar meemaakte en tot de conclusie kwam dat het bedrijf van zijn vader er slecht voor stond. Waarschijnlijk mede de oorzaak dat zijn vader aan een hartstilstand overleed. Waarna zijn leven op z'n kop kwam te staan toen zijn moeder aan hem vroeg of hij alsjeblieft de zaak voort wilde zetten, omdat zijn zus daar niet geschikt voor was.

Anna die hem in die tijd belde, omdat ze hem wilde spreken. Hij maakte in een restaurant een afspraak met haar om ongestoord te kunnen praten, zo wilde zij dat.

Hij wist meteen over welk onderwerp het zou gaan, de zaak van pa die stuurlaars was geworden.

Aan het einde van het gesprek liet hij haar weten dat hij na zou denken over het verzoek van hun moeder, maar hij nam daar wel een paar weken de tijd voor. Samen spraken ze af dat hij meteen naar de zaak zou gaan om met de bedrijfsleider en de boekhoudster te praten over de stand van zaken. Medewerkers die hij tot dan alleen maar kende van zijn korte bezoeken als hij in de buurt was. Maar, zodra hij merkte dat de balans in zijn leven door deze verandering de verkeerde kant uit ging slaan, zou hij dit meteen met haar en zijn ma bespreken om gezamenlijk andere maatregelen voor de zaak te treffen.

Desondanks verliet hij het gesprek met een kater, omdat ze hem herinnerde aan haar grootste geheim dat ze met hem deelde sinds haar huwelijksdag. Elke keer deed ze dit om zeker te stellen dat het tussen hun tweetjes bleef en hij dit aan niemand vertelde, ook niet aan Kaat.

Ze bevestigde zijn vraag over haar relatie met Frank en ze wist niet zeker of Manon, haar tweede dochter, van hem

was of van Albert. Hij had daar nog nooit met iemand over gesproken, hij had dit bizarre verhaal meteen opgeborgen en wilde er niet meer aan denken. Maar het feit dat ze nog steeds met Frank omging, en zelfs niet wist van wie Manon was, raakte hem toch wel.

En licht geïrriteerd reed hij terug naar zijn huis in Helmond. Tijdens de rit schoot een uitspraak van zijn moeder in zijn gedachten, dat Manon zo'n ander kindje was dan haar oudere zus, in alles. Anna grapte toen dat dit te maken had met het tijdstip waarop je een kind verwekte. Haar moeder kreeg daar een kleur van en de rest van de familie moest er hartelijk om lachen.

Anna zijn oudere zus die, zover hij zich kon herinneren, dominant in hun gezin aanwezig was en het altijd beter wist. Fantaserend over haar toekomst en bezig om er perfect uit te zien. Want mooi was ze en ze wond de jongens om haar vinger. Zoals Frank, haar eerste echte liefde die bij haar op de middelbare school zat, hij keerde terug in haar leven toen ze al samenwoonde met Albert Schutte in Utrecht, afgestudeerd als anesthesist. Hij acht jaar ouder dan zij en nog steeds een studentikoos type, bezig met een goede carrière, golfer en lid van de 'Ronde Tafel'.

Een verstandshuwelijk als het om haar gevoelens ging, bedacht Rob, waardoor ze met Frank een affaire had die blijkbaar tot op de dag van vandaag duurde. Ze ontmoette hem opnieuw tijdens een schoolreünie, een jaar voordat ze met Albert trouwde, nu alweer tien jaar geleden.

Anna moedigde hem aan om de zaak over te nemen en Kaat eveneens. Allebei vonden ze het een kans voor hem om zelfstandig te kunnen werken, als eigen baas.

Maar die stap kon hij niet van de één op de andere dag nemen, omdat hij een goede baan had bij 'Rank Xerox,' internationaal verantwoordelijk voor 'after sales'.

Hij reisde met regelmaat naar klanten in Europa. Mede omdat hij dit werk al jaren deed en leiding gaf aan een team van service- en onderhoudsmonteurs, voelde hij zich gewaardeerd in deze harde Amerikaanse organisatie.

Hij sprak met zijn directe baas over zijn situatie die hem zijn mogelijkheden schetste binnen 'Xerox,' omdat hij een

'rising star' was in zijn ogen. Vanwege de kansen die ze in Amerika konden bieden, alhoewel hij daar geen oren naar had. Van hem kreeg hij geen steun om voor zichzelf te kiezen en de gok te nemen om zelf ondernemer te worden.

Eigenlijk was Kaat de oorzaak dat hij een knoop doorhakte en koos, zij overtuigde hem ervan dat hij niet kon mislukken. De zaak zou het misschien niet overleven vanwege de vele adders die onder het gras zaten en een paar lijken in de kast die hij weg moest werken. Mocht dit niet lukken, omdat zijn vader te laat had ingegrepen, dan mislukte hij niet. Dan was de inspanning die hij er instak te laat en bleef hij dezelfde met al zijn capaciteiten. Daardoor kon hij in het wereldje van kopiëren, printen, mainframes, pc's en laptops altijd weer werk vinden, redeneerde Kaat.

Hij trok haar uit haar stoel in zijn armen en danste met haar zonder muziek door de kamer. Hij herinnerde zich dit moment toen hij zei: 'als er één is die mij kent dan ben jij het wel.'

De maandag daarop leverde hij zijn ontslagbrief in bij zijn baas die niet snapte waarom hij dit ging doen, waarom hij zo'n risico nam en een carrière bij 'Xerox' op 'hold' zette. Onbegrijpelijk vond hij het en hij kon niet nalaten te zeggen dat hij 'Xerox' te kort deed. Zij hadden hem deze mogelijkheden geboden waardoor het voor hun organisatie maanden ging duren voordat ze 'after sales' weer in hun grip hadden.

Uiteindelijk kwamen ze overeen dat hij over negen weken zou vertrekken waardoor hij op één maart met zijn werk begon als directeur van 'van Straaten Tooling B.V,' bijna vijftien weken nadat zijn vader overleed.

De drukte plezierte hem op zijn afscheidsreceptie. Hij stak alle goede wensen en schouderklopjes in zijn zak als energie voor het ongewisse waaraan hij begon, omdat de meesten het fantastisch vonden.

Intussen had de notaris alle stukken op orde gebracht en gestuurd aan de erfgenamen. Samen met zijn moeder en Anna hadden ze getekend, waarna hij zestig procent van de aandelen bezat en zijn moeder en zus elk twintig.

'Maak me rijk,' zei Anna en omhelsde hem met een grijns, waarna hij zijn moeder in zijn armen sloot die haar tranen niet kon houden.

'Aan het werk,' zei de notaris die niet wist hoe hij met deze emotionele omstandigheden om moest gaan.

En werken deed hij. Hij moest wel omdat er veel te weinig werk was.

*

Zijn vader kreeg al die jaren opdrachten in de buurt, bij 'Volvo' in Born en 'Hijster' en 'Smit' in Nijmegen en bij een aantal kleinere bedrijven. Maar de crisis gooide roet in het eten en toen bleek hun bedrijf te afhankelijk te zijn van een paar klanten die van de één op de andere dag kleinere aantallen gingen bestellen.

Deze informatie kreeg hij van Gerard Denissen, de bedrijfsleider en Denise Schoenmakers de boekhoudster, waarna hij zijn commerciële kwaliteiten toe ging passen op een nieuwe klantenkring.

Gerard discussieerde met hem over andere bedrijven buiten Nederland, die een deel van de oplossing zouden kunnen vormen, waardoor hij werkte van half acht in de ochtend tot laat in de avond om offertes de deur uit te krijgen. Eerst nog gecontroleerd door Gerard, maar in de loop van het jaar kreeg hij door hoe hij diende te calculeren om er voldoende geld aan over te houden.

Stap voor stap vond hij zijn plek in het metaalbedrijf en het personeel hem ging zien als hun baas die aan de kar trok.

Hij zocht werk over de grens in Duitsland en België en besloot om het ook eens te proberen in Denemarken en Zweden. Adressen die hij kreeg van klanten die hem erop wezen dat daar ook belangstelling voor zijn werkwijze zou kunnen bestaan, vanwege de sterke kant van zijn bedrijf. Hij maakte een goed omschreven offerte met een prijs en levertijd en kwam na opdracht exact na wat er schriftelijk afgesproken was. Werk dat samen met zijn bedrijfsleider werd besproken waarna Gerard zorgde voor de planning en de productie.

Heftige tijden die er niet rustiger op werden als Kaat weer een tijdje in beeld kwam en een aantal weken bij hem bleef in zijn kubuswoning in Helmond, want met haar was er altijd wat te beleven. Innemend als ze was vertelde ze hem haar hele doopceel over wat ze de afgelopen tijd allemaal mee had gemaakt. Over haar stabiele baan bij een verzekeringsmaatschappij waar zij verantwoordelijk was voor polissen die te maken hadden met reizen en het verschepen van goederen. Ze zocht hem op in zijn bed als zij daar behoefte aan had en hij liet haar begaan en voelde precies aan wanneer ze veranderde. Ze ging dan naast hem op de bank zitten, vroeg wanneer hij onder de douche ging, dan kwam zij er meteen achteraan. Als het te lang duurde vroeg ze weer wanneer hij ging, dan wist hij hoe laat het was en had hij haar even daarna in zijn armen. Haar mooie kop met dat korte krullende haar boven een slank jongensachtig lijf met kleine borsten, die boven op hem klom en zich tegoed deed aan zijn lichaam.

Door omstandigheden kwam hij erachter dat Kaat last had van borderline-achtig gedrag. Hij had daar nog nooit van gehoord tot hij te maken kreeg met problemen die één van zijn medewerkers veroorzaakte, waardoor hij betrokken werd bij zijn herstel. De begeleidende arts legde hem uit wat de oorzaken waren van het onregelmatige gedrag die deze man leek te hebben, waardoor hij te pas en te onpas niet op zijn werk verscheen. Toen snapte hij Kaat en liet het zo, zijn beste vriendin liet hij niet in de steek en ze kon met hem doen wat ze wilde, zolang hij vrijgezel was.

Want zo nu en dan had hij een relatie die meestal maar een paar weken duurde. Hij was nogal snel uitgekeken omdat de vonk niet oversloeg maar ook omdat hij het druk had, waardoor die meiden begonnen te klagen omdat ze te weinig aandacht kregen.

‘Niet geschikt als ondernemersvrouw,’ zei zijn moeder dan, als ze vroeg hoe het ging met Patries, Kim, Fleur en Sophie, vrouwen die hij het afgelopen jaar ontmoette en weer liet gaan, gewoon omdat ze iets misten.

‘Inlevingsvermogen,’ zei ze. ‘Dat is het gebrek wat ze hebben, ze snappen niet hoe belangrijk jouw werk voor de zaak is. Hoe gaat het met Kaat?’ vroeg ze nieuwsgierig. ‘Is

ze soms biseksueel omdat ze maar om je heen blijft draaien?’

Hij ging daar niet op in, Kaat was Kaat.

Als hij bij ‘Schiphol’ de A4 oprijdt belt hij met haar en vraagt of ze vanavond bij hem komt eten, omdat hij heel wat te vertellen heeft. Ze spreken af om een uur of zeven aangezien hij eerst nog een paar boodschappen moet doen. Hij belt met Gerard en vervolgens met Denise en laat zich informeren over de stand van zaken op zijn bedrijf en rijdt met een tevreden gevoel in zijn lijf naar huis.

**

Als Kaat aan het werk is heeft ze het gevoel dat ze het beste functioneert en goed in haar vel zit. Ze is dan attent tegen haar collega’s, ze geeft leiding aan hen sinds ze verantwoordelijk is voor deze afdeling, waar de polissen met betrekking tot reis- transport- en schadeverzekeringen worden beheerd. Als het aan haar lag zou ze wel zeven dagen in de week willen werken, omdat de tijd dan normaler voor haar verloopt, gewoon een beter ritme door de verplichtingen die haar werk veroorzaakt. Als ze ’s avonds wat later thuis is valt het nog wel mee, vooral in de winter als het vroeg donker is waardoor je er niet meer uit wilt. Dan gaat de avond redelijk snel voorbij vanwege het klaar maken van het eten, het koken, tafel dekken en het verorberen van de maaltijd, met altijd de radio aan.

Ze vindt dit een prettig moment van de dag, zelfs het afruimen, afwassen en weer opbergen van alle spullen, waarna het meestal na negenen is. De avond duurt daarna niet meer zo lang en ze slaapt dan ook beter omdat het echt donker is, alsof dat beter past bij je nachtrust.

Maar tijdens het weekeinde krijgt ze dit niet voor elkaar, dan moet ze zichzelf vermaken en daar is ze niet zo’n ster in. Vooral in de zomer als de dagen langer lijken omdat de ochtend vroeg begint en de avond later valt. Dan komt ze zichzelf met regelmaat tegen en vraagt ze zich af waarom ze dit allemaal doet. Wat de zin er van is, waardoor haar zelfvertrouwen afneemt en ze een verkeerd zelfbeeld krijgt.

Op haar werk heeft ze daar geen last van, door haar rol die ze daar speelt. Ze doet haar werk goed en weet waarover ze het heeft, omdat ze alle aspecten van een claim goed leest in relatie tot de polis die de betreffende schade zou moeten dekken, waarna ze in discussie gaat met haar collega's om zo'n zaak op te lossen.

Ze weet donders goed dat ze een 'Einzelgänger' is, een solist die haar eigen gang gaat waarin ze één man slechts sporadisch toelaat als ze overloopt van zelfvertrouwen. Zelfvertrouwen dat ze van Rob krijgt, die ze al kent vanaf z'n achttiende jaar toen ze hem ontmoette op een schoolfeest in zijn examenjaar.

Hij vier jaar jonger dan zij.

Hij viel op omdat hij wat uitstraalde.

Hij leek ouder dan die andere jongens die eerst een paar borrels moesten drinken voordat ze wat tegen een meisje durfden te zeggen, laat staan dat ze durfden te dansen.

Ze liep toen naar hem toe en vroeg hem ten dans.

Hij antwoordde met een grijns op zijn gezicht: 'als er één in de zaal is waar ik mee zou willen dansen dan ben jij het, maar jammer genoeg kan ik het niet.'

'Kom maar,' had ze geantwoord. 'Dansen met mij gaat vanzelf,' en hij deed het.

Sindsdien was Robert haar vriend, door dik en door dun.

Een gemakkelijk mens die zijn eigen weg insloeg nadat hij voor zijn examen geslaagd was. Ze stond hem als enige op te wachten toen hij binnen de uitslag kreeg. Met een bos rozen achter haar rug, want ze wist zeker dat hij zou slagen.

Voor hem was die dag de eerste keer dat hij een diploma haalde en de eerste keer dat hij klaarkwam in haar, en zij had geen last van flashes omdat haar oom haar met regelmaat verkrachtte vanaf haar twaalfde jaar. Ze genoot van hem voor het eerst bij het vrijen en die ervaring maakte hem speciaal. Ze had toen nog geen vakantie genomen en hij wist nog niet wat hij ging doen tot hij in september naar het hoger onderwijs ging in Eindhoven.

's Morgens, aan het ontbijt, stelde ze aan hem voor om samen met haar 'Deux Chevaux' een paar weken naar het zuiden te gaan.

‘Meen je dat?’ antwoordde hij verrast, waarna ze zei dat ze eerst vrij moest krijgen van haar werk.

Maar tien dagen later zat hij naast haar en ze reden weg.

Drie weken was de bedoeling, maar zij hield het niet vol en halverwege waren ze weer terug in Helmond, waar ze hem afzette en zei dat ze hem snel zou bellen.

Hij verblikte of verbloosde niet, kon zich voorstellen dat afspraken zo verliepen en zocht er niets achter.

‘C’est la vie,’ zei hij lachend tegen haar. ‘Et à bientôt.’

Ze ging meteen weer aan het werk en weekeinden gingen niet snel genoeg voorbij. Ze belde hem een tijdje niet, omdat ze voelde dat ze niet spoorde. Daardoor koos ze voor de eenzaamheid, terwijl hij in haar gedachten bleef.

Haar moeder wist van niets en haar vader ook, want haar oom was zijn jongste broertje. Zeventien jaar was hij toen hij niet van haar af kon blijven en op haar paste als haar ouders een avond uit waren of op visite gingen bij vrienden.

Drie jaar duurde het omdat hij haar dreigde dat hij aan zijn broer ging vertellen hoe ze hem verleidde en ze moest zich afvragen wie haar vader zou geloven.

Tot hij op een keer weer aan haar kleren trok.

In een reflex sloeg ze met een handspiegel tegen de zijkant van zijn gezicht waardoor het glas in de spiegel brak en een scheur in zijn oor veroorzaakte.

Het bloedde verschrikkelijk en Vincente viel bijna flauw van angst omdat hij dacht dat hij dood ging.

Ze pakte een handdoek en drukte die tegen zijn oor, pakte zijn hand en zei tegen hem dat hij die daar vast moest houden. Ze belde daarna de burens en vertelde over haar oom die naar het ziekenhuis moest, of ze hem konden helpen. Toen haar moeder ‘s avonds vroeg wat er was gebeurd zei ze dat ze dat beter aan haar zwager kon vragen.

Hij kwam met het halfwassen verhaal over een stoeipartij, waardoor hij boven op de handspiegel viel die Katrina uit haar hand liet vallen. Haar moeder liet het er gemakshalve bij, terwijl haar vader zijn broer geloofde en het voorval afdeed als een incident.

Ze was bang van hem en vreesde voor de reactie van haar vader als het misbruik van haar neef bekend werd. Ze praatte er nooit meer over en was niet meer thuis als

Vincente op visite kwam, ze was dan zogenaamd bij een vriendin terwijl ze in werkelijkheid door de stad zwierf.

Daardoor kwam het verlangen om alleen te kunnen zijn.

Op haar zestiende haalde ze haar MAVO-diploma en solliciteerde meteen bij een verzekeringsmaatschappij in de stad, waar ze werd aangenomen op kantoor als typiste. Ze voldeed en kreeg de kans om intern opgeleid te worden, waarna ze binnen een half jaar op een tweekamerflat woonde. Ondanks de protesten van haar moeder.

Vier jaar later kocht ze een appartement en daar woonde ze nu op haar achtendertigste nog steeds. Alleen, met één man in haar leven die ze vertrouwde, waar ze altijd weer terecht kon.

Rob belde zelf niet zo vaak om samen wat te doen, meestal is het haar initiatief, dus is ze nieuwsgierig wat hij te vertellen heeft omdat hij dit zo expliciet zei.

Als ze thuiskomt neemt ze een douche en tut zichzelf op.

Je weet maar nooit wat voor een avond het met hem wordt. Ze doet een jurk aan en schoenen met halfhoge hakken en kijkt naar zichzelf in de spiegel en vraagt zich af of ze er zo aantrekkelijk genoeg uitziet voor een avondje met hem.

Jerk Åkesson is zesentwintig jaar als zijn moeder overlijdt, vier jaar nadat zijn vader door overmatig alcoholgebruik 's morgens niet meer wakker werd. Hij heeft ze allebei begraven vlakbij het huis waar zijn vader al vanaf zijn geboorte woonde, een Bulhus hoog in het noorden, verborgen in het woud. Heel diep liggen zijn ouders niet in de grond door de rotsbodem die je op een meter diepte tegenkomt. Daarom heeft hij nog een hoeveelheid grond over hen heen gelegd, waardoor hun graf op een terp lijkt met daarop een tweetal grote ronde keien als een soort van grafsteen.

Hij heeft de dood van zijn ouders niet gemeld op het gemeentehuis waar hun land onder valt. Want hij heeft niet of nauwelijks contact met mensen, zoals dat ook al was toen zijn ouders nog leefden.

Zijn vader bracht hem vanaf zijn zesde jaar elke dag naar school, zo'n vijftien kilometer van huis. Met een 'Hanomag-Truck', die nu achter de schuur weg stond te rotten sinds de versnellingsbak het begaf. Zijn vader die, voordat hij trouwde, zondags naar de Lutherse Kerk ging waar hij ook werd ingeschreven na zijn geboorte. Maar hij kan zich niet herinneren dat hij ooit een kerkdienst had meegemaakt.

Na de dood van zijn vader heeft hij twee jonge Dobermann Pinchers gekocht uit een nest in Umeå. Twee reuen die hij strikt opvoedde ter bescherming van hun erf, omdat hij het veilige gevoel van zijn vader miste.

Sune en Sivar die blindelings naar hem luisterden op korte duidelijke commando's waar hij ze jarenlang in trainde. Uiteindelijk namen ze zelfs van zijn moeder geen voedsel meer aan. Op zo'n vijftig meter afstand spande hij rondom het huis drie schrikdraden, één vlak boven de grond, de tweede op ongeveer zeventig centimeter en de derde op één meter twintig, regelmatig ondersteund door houten palen met een poort, die door zwaartekracht dicht viel. De schrikdraadapparatuur kocht hij in Störberg die hij aansloot op de diesel-generator om de batterij op te laden. Op deze wijze, door spanning te zetten op de draden, leerde hij Sivar en Sune dat ze zonder hem nooit verder mochten dan de omheining, waardoor hij op den duur het schrikdraad af kon zetten.

Sune die de leidende hond werd en Sivar de volger en toen hij ze blindelings kon vertrouwen nam hij ze mee op jacht. Niet als jachthond maar om ze vrij rond te kunnen laten lopen en hij testte ze of ze meteen op zijn commando's terugkwamen, waarna hij ze een stuk gedroogd vlees gaf.

Zijn moeder verliet het erf nooit en was alleen maar bezig met het huishouden, het wassen van kleren en bedden-goed, het zorgen voor de kippen, het bijhouden van de moestuin en het hakken van hout voor de winter. Ze maakte dagelijkse het eten klaar dat deels bestond uit vlees van konijnen, hazen, klein wild en gevogelte, gevangen in één van zijn strikken.

Van zijn vader leerde hij schieten met één van zijn twee wapens, een enkelloops kogelgeweer en een dubbelloops hagelgeweer. Als hij in de loop van september ging jagen, voor de wintervoorraad, verwijderde hijzelf ter plaatse de kop, de poten en de ingewanden van een wildzwijn, hert of eland. Hij sneed er stukjes vlees vanaf, terwijl de honden zachtjes jankend op een afstand wachten. Tot hij ze een stukje gaf, één voor één om vechtpartijen te voorkomen. De romp bracht hij mee in zijn bus, zijn moeder sneed de meest geschikte delen eraf die bijna drie weken in het zout werden gelegd. Het vlees werd daarna opgerold en ingebonden met touw. Daar zat een lus aan om de vleesklomp op te kunnen hangen, in de nok van het dak van de schuur om de winter door te komen.

Zij hield het bij als het om de volgorde ging waarin je het op moest eten, om te zorgen dat het vlees hen door de winter heen hielp, die hier meer dan een half jaar duurde.

Ze was voor hem zijn steun en toeverlaat omdat ze altijd hetzelfde bleef en nooit verzaakte, geen stemmingen had en deed wat ze moest doen om daar te kunnen overleven. Ver van de bewoonde wereld je eigen land met huis en schuur waar het tijdens de korte zomer goed vertoeven was en in de winter hard werken om de zomer zonder kleerscheuren te halen. Het pad naar hun erf begon zo'n anderhalve kilometer verderop, hij schermde dit af met een bord dat hij aan het begin geplaatst had: 'doodlopende weg.' Op driehonderd meter vanaf de omheining was een slagboom over het pad geplaatst met een verbodsbord voor alle

verkeer. Daarnaast stond een paal waaraan een bel hing met daarboven een bord waarop de kop van een Dobermann stond met een tekst: 'eerst bellen om de honden in hun hok te doen.'

De enkele keer dat dit gebeurde blaften Sune en Sivar fel, waardoor een bezoeker een poosje wachtte en voorzichtig dichterbij kwam, waarna Jerk hem of haar ontving. Soms was het een postbode die tot de ontdekking kwam dat hij op het verkeerde adres was en zomers sporadisch een wandelaar, bezig aan een lange tocht door dit onherbergzame gebied. Maar deze maatregelen zorgden er in ieder geval voor dat niemand onaangekondigd voor zijn neus stond.

Elke week deed hij inkopen voor zijn moeder in een supermarkt, ook haalde hij water bij een benzinepomp omdat ze soms over te weinig drinkwater beschikten. Het regenwater werd opgevangen in een groot zeil gespannen met touwen tussen vier bomen. Het water werd met de hand omhoog gepompt naar een groot vat op een houten stelling, hoog boven het huis uit, waardoor ze stromend water hadden. Het water werd eerst gekookt voordat ze het dronken of meteen gebruikt via een andere leiding die over het dak naar een doucheplek liep, vooral als het water in de leiding door de zon was opgewarmd.

In de dorpen rondom hun erf was er geen contact met de bevolking, ze kenden hem niet omdat hij, net zoals zijn vader het deed, nooit bij dezelfde winkel iets kocht. Hij ging van het ene naar het andere dorp om inkopen te doen en vaak zat daar wel een paar weken tussen. Meisjes keken Jerk niet aan, hij merkte door de tijden heen hoe de meeste mensen met een grote bocht om hem heen liepen als hij te dicht bij ze in de buurt kwam, in een winkel of op straat. Gewoon omdat hij stonk en er verwilderd uitzag, dat hij niet in de gaten had. Zijn haar zat niet netjes maar was willekeurig rondom afgeknipt waardoor hij met half lang haar liep. Meestal ook met een flinke baard en snor, tot zijn moeder vond dat ze hem een scheerbeurt moest geven.

Vrienden had hij niet, ook niet toen hij tot zijn dertiende op de lager school zat, waarna hij eigenlijk in de bossen verdween. Hij beschikte over een kleine bankrekening van

zijn ouders waar hij een machtiging voor had, elke maand werd daar een kleine som geld op gestort door de overheid, naar hij later begreep een sociale uitkering omdat zijn vader geen werk had. De bank was het enige adres waar hij met regelmaat kwam omdat hij cash geld nodig had. Ze vroegen zo nu en dan hoe het met zijn vader ging, waarop hij meestal antwoordde over de drukte die ze hadden met het bevoorraden voor de winter. Dat begrepen ze daar maar al te goed als je in het woud woonde, van god en iedereen verlaten en volkomen op jezelf aangewezen.

Hij was niet dom en hield dit verhaal vol, ook toen zijn moeder op negenenvijftigjarige leeftijd ziek werd en overleed. Hij mocht van haar geen dokter halen en was diep verdrietig toen ze stierf, waarna hij voor zichzelf moest gaan zorgen.

Hij kon dat wel, omdat zijn vader en moeder hem alles hadden geleerd tot en met het wassen van kleren en lakens. Alleen koken ging hem niet goed af en het zorgen voor de moestuin, daar had hij helemaal geen feeling voor.

's Avonds nam hij Suva en Sivar mee naar binnen om het gevoel van eenzaamheid te voorkomen. Hij ging vroeg naar bed en kwam er bij het krieken van de dag weer uit tijdens de lange dagen in de zomer, waar een aantal weken de zon zelfs niet onder ging. Hij beseftte dat hij alleen bleef en geen vrouw het leven met hem wilde delen. Hij wist niet hoe hij een vrouw moest benaderen, verlegen als hij was. Slechte ervaringen had hij met prostituees die hem zelfs niet voor meer geld wilden en tijdens een peepshow keek die meid hem verveeld aan terwijl hij probeerde klaar te komen, dat niet lukte omdat hij afknapte op die griet.

Toen besloot hij om in de schuur een apart hok te maken met een deur waarin een luik kwam te zitten, hij zette er het tweepersoonsbed van zijn ouders in en legde elektriciteit aan vanaf het aggregaat, het begin van zijn plannen.

Op een adres ver weg van huis liet hij de gifgroene 'VW-bus' zwart spuiten en op een autosloperij in de buurt van Runemo jatte hij twee oude kentekenplaten toen hij daar langsreed. In de gesloten laadruimte maakte hij helderder licht, legde er een matras in en verschillende sjobanden.

Hij nam een fles met ether mee die overbleef na de dood van zijn moeder, waarna hij enkele oude kledingstukken kapot scheurde en die achterin gooide.

Hij zette de gestolen kentekenplaten op de bus en ging rijden. De eerste dag kwam hij terug zonder een situatie mee te maken die hij zocht. De week daarop probeerde hij het opnieuw in een andere richting, maar ook die trip leverde hem niets op. Tot hij een paar dagen later bloednervuus Gävle binnenreed en daar rondtoerde aan de buitenzijde van de stad. Op een verlaten landweg zag hij een vrouw wandelen die hij passeerde, hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag dat het een jonge vrouw was.

Hij stopte een paar honderd meter verderop en deed de twee achterportieren open, pakte de reserveband en de krik en legde die in de berm alsof hij een lekke band had. Hij pakte een doek en deed daar een scheut ether in tot zij langs liep, vriendelijk goedemorgen zei en verder liep. Hij ging achter haar aan en pakte haar van achteren beet. Ze liet een gil en worstelde meteen om los te komen terwijl ze tegen hem vloekte, tot hij het doek over haar mond legde en hem daar stevig tegenaan hield. Na een tiental seconden verslaptte ze en hij sleepte haar naar de bus en legde haar voorzichtig in het laadruim. Hij laadde de band en de krik in en sloot de deuren achter zich. Hij had geen notie hoeveel ether er nodig was om haar een uur of vier stil te houden, dus deed hij nog een hoeveelheid op het doek en drukte het tegen haar mond en neus. Daarna legde hij haar goed neer op het matras en sjarde haar vast met een aantal banden terwijl haar handen en haar voeten met touw bij elkaar gebonden werden. Al met al duurde het nog geen kwartier tot hij de motor startte en richting huis reed.

*

Tilde Forsberg werd langzaamaan wakker, ze wilde zich oprichten maar ze was nog vastgebonden. Geleidelijk werden de contouren van de ruimte zichtbaar voor haar, een houten hok zonder ramen met een deur waar een luik in zat, dat open stond. Ze lag op een bed met haar voeten gebonden aan de bedrand en haar handen samengebonden voor op haar borst. Ze wilde schreeuwen, maar ze bracht slechts een schril geluid voort.

Ze schrok zich een ongeluk toen zijn kop in het gat van de deur verscheen, ondanks dat hij zich geschoren had en de langste stukken van zijn haar had afgeknipt. Ze wilde tegen hem schreeuwen maar kreeg geen woord over haar lippen, waarna hij haar vertelde dat hij haar los zou maken als ze zich gedroeg.

Hij legde haar uit dat ze niet weg kon komen door een omheining waar stroom op staat en zijn honden zullen haar waarschuwen als ze te dicht in de buurt van het hek kwam. Ze begreep dat ze niet moest proberen er overheen te klimmen want dan hadden de honden haar al te pakken. Ze moest het huishouden voor hem doen, de moestuin bijhouden en voor de kippen zorgen. Ook het eten klaar maken en alles zoveel mogelijk netjes houden. Hij zorgde voor het hout voor de winter en jaagde op wild en gevogelte voor het eten.

Hij vroeg of ze hem begreep, waarna ze stotterend vroeg waarom hij dit deed, waarom hij haar van haar vrijheid beroofde en of hij beseftte dat dit een zware misdaad was.

Waar hij niet op reageerde.

Hij vroeg weer of ze hem begrepen had, dan zou hij haar los maken en haar slaappleats aanwijzen in het woonhuis beneden. Een kleine kamer die vroeger van hem was geweest.

Ze knikte, hij opende de deur en stapte naar binnen.

Ze griezeldde van hem, hij stonk een uur in de wind terwijl hij haar losmaakte, waarna hij zich meteen omdraaide, wegliep en de deur open liet staan.

Ze ging op de rand van het bed zitten en barstte in tranen uit, ze gierde het uit van verdriet en angst. Na een minuut of twintig vermande ze zich en ging staan, langzaam liep ze het hok uit de schuur in naar het licht buiten van de

ondergaande zon. Ze bukte om door de lage deur heen te stappen en keek onzeker om zich heen.

Ze voelde haar hart in haar keel kloppen, waar ze ook keek zag ze alleen maar bomen en links van haar een klein houten huis.

Als Sune haar ziet springt hij op en rent op haar af met Sivar er achter aan.

Ze schrikt als ze de honden op zich af ziet komen en hoort een korte schreeuw. Beide honden stoppen meteen, draaien zich om en lopen rustig terug.

Doodsbang is ze terwijl ze een paar stappen in de richting van het huis zet, waarop hij in de deuropening verschijnt en zegt dat ze binnen moet komen. Hij maakt haar wegwijs in de keuken die bestaat uit een houtkachel met een kookplaat en een deurtje waarachter een ruimte zit om je brood in te bakken. Een houten plank met een zinken bak is de aanrecht met vlak daarnaast een schouw waarin een houtkachel staat om het huis te verwarmen. De kamer bestaat uit een eettafel met vier stoelen en drie versleten fauteuils rond een salontafeltje, geen tv maar wel een radio. Stroom had het huis alleen als de generator werd aangezet om een deel van het erf te verlichten en een aantal lampen in het huis en in de schuur, maar zoals Tilde begreep, als het donker werd werden er olielampen aangestoken.

Hij laat haar de slaapkamer zien met een éénpersoonsbed en een houten hang- en legkast. Hij legt haar uit dat ze een boodschappenlijstje moet maken met spullen die ze nodig heeft, dan gaat hij die voor haar halen. Vervolgens zegt hij dat hij boven slaapt in de ouderslaapkamer en dat ze, net zoals zijn moeder deed, de bedden één keer in de week moest verschonen, en hij laat haar de linnenkast zien waarin lakens, slopen, dekens en handdoeken liggen, niet al te netjes opgevouwen want daar was hij niet geduldig genoeg voor. De honden bleven 's nachts los buiten. Alleen als het in de winter te koud werd of als het hard sneeuwde haalde hij de honden naar binnen.

Hij laat haar buiten zien waar ze kan douchen, tussen drie houten panelen die tegen het toilethok aangebouwd zijn. Vertelt haar dat ze niet in de poepemmer moet plassen maar daarbuiten, ernaast omdat het anders zo gaat stinken

en elke week leegt hij de emmer in het bos.

Ze begreep dat ze op moest letten of de zon scheen, dan werd het water in de lange slang opgewarmd. Daardoor kon ze een paar minuten onder een kleine warme straal douchen. Ze moest het regenwater dat werd opgevangen in een zeil omhoog pompen naar het vat. Hij doet dit meestal, maar soms zal zij het moeten doen als hij weg is en het mocht gaan regenen, omdat water belangrijk was.

Die avond hielp ze hem om het avondeten te maken, in stilte. 's Avonds verschoonde ze het bed waarin ze ging slapen met de lakens, een sloop en dekens die in de linnenkast lagen. Moe van het huilen viel ze uiteindelijk in slaap waarna ze vroeg in de ochtend weer wakker werd.

Ze kleepte zich aan en liep naar buiten naar het toilet.

Sune stond vlakbij de deur toen ze die weer opendeed en draaide van haar weg toen ze terugliep richting het huis, om het ontbijt klaar te maken. Ze maakte een boodschappenlijstje waar hij om gevraagd had en omdat ze van alles nodig had om voor zichzelf te kunnen zorgen, van tandpasta tot handdoeken en onderbroeken tot een regenjack.

Vlak voor hij vertrok gaf hij een commando aan Sune en Sivar en zei terloops tegen haar uit de buurt van de omheining te blijven.

Ze merkte meteen dat de honden waakser waren zodra hij met zijn bus vertrok en ze nam zich voor om dicht bij het huis en de schuur te blijven om een confrontatie met één van die beesten te vermijden.

Hij rijdt langs verschillende dorpen en koopt overal wat van de boodschappenlijst die hij heeft meegekregen. Bij een drogisterij koopt hij tandpasta, een tandenborstel, zeep, een haarborstel, een nagelschaartje met een vijl. Maar ook deodorant, een parfum en een grote verpakking damesverband die de verkoopster demonstratief afrekent als hij met zijn mandje bij de kassa komt. Het interesseert hem niet wat ze daarvan denkt, gewoon omdat het maanden kan gaan duren voor hij hier terugkeert. Bij een doe-het-zelf-zaak koopt hij een winterjack met uitneembare voering vanwege de komende zomer en veertig kilometer verderop

koopt hij in een dames- en herenmodezaak alle kleding die op het lijstje staat. Vlak voordat hij in de buurt van zijn huis komt stopt hij in het nabij gelegen dorp om fruit en wat verpakte levensmiddelen te kopen, waarna hij richting huis rijdt. Niemand heeft aan hem gevraagd voor wie de damesspullen waren of het jack dat duidelijk te klein was voor hem. Ongeïnteresseerd pakten ze de spullen in en rekenden met hem af. Ze keken niet eens op toen ze hem weg hoorden rijden in zijn zwarte 'VW-bus', opgelucht dat die slecht ruikende en wild uitzierende man uit hun winkel verdwenen was.

Als hij thuis komt maakt hij eerst het eten klaar voor zijn honden die enthousiast bij de poort staan als ze de auto aan horen komen. Ze blaffen niet maar schudden met hun gekorte staarten omdat ze weten wat er gaat gebeuren.

Hij roept naar Tilde, die uit de woning komt, en wijst naar de tassen met spullen die hij mee heeft gebracht. Hij zegt dat ze alle merken uit de kleding moet halen voordat ze die gaat gebruiken, waarna hij in de schuur verdwijnt om het eten klaar te maken. Sivar en Sune blijven buiten onrustig op de grond liggen in afwachting van het vlees dat ze krijgen. Als hij naar buiten komt met een hondenbak roept hij Sune, terwijl Sivar blijft liggen en op zijn beurt wacht, getraind als hij is. Als hij daarmee klaar is doet hij de deur open van het hok en kijkt of alles op z'n plek ligt en besluit dat Tilde vanavond daarin terug moet.

's Avonds aan tafel tijdens het eten vraagt ze aan hem hoe hij heet.

'Jerk' antwoordt hij.

'En je achternaam?' vraagt ze verder.

'Doet er niet toe,' zegt hij. 'Ik wil dat je na het eten terug gaat naar het hok in de schuur.'

'Waarom?' vraagt ze. 'Ik heb toch een kamer in het huis.'

'Dat vertel ik je daar wel,' antwoordt hij lomp, waarna ze zwijgend verder eten.

Tilde krijgt een ongerust gevoel, ze ruimt langzaam af en neemt de tijd om alles af te wassen en op te bergen. Ze kijkt zo nu en dan naar buiten wat hij aan het doen is en ziet dat hij nog steeds hout aan het stapelen is. Als ze elkaar aankijken wijst hij naar het hok en ze besluit om

daarheen te gaan. Als ze binnen komt gaat ze op de matras zitten en wacht af wat hij te vertellen heeft en waarom ze dit moet, en ze vreest het ergste. Ze schrikt als de deur in het slot valt en hij het luik open doet zodat ze alleen zijn hoofd ziet.

‘Kleed je uit,’ zegt hij.

‘Nee!’ roept Tilde. ‘Nee, alsjeblieft niet!’

‘Kleed je uit!’ zegt hij wat harder. ‘Nu!’

‘Nee, ik wil dit niet!’ schreeuwt ze.

‘Kleed je uit of ik jaag Sune naar binnen!’ roept hij tegen haar door het luik.

Tilde giert het uit en reageert niet op zijn geschreeuw, schokkend met haar lichaam van het huilen ligt ze als een foetus op het bed en is niet meer aanspreekbaar.

Jerk weet hier geen raad mee en stopt, doet de deur van het slot en loopt naar buiten.

Als ze gekalmeerd is voelt ze hoe koud ze het heeft en ze loopt onzeker terug naar huis waar hij aan de eettafel zit. Ze gaat tegenover hem zitten en vraagt met trillende stem: ‘waarom doe je dit?’

Hij schuift ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel en antwoordt zonder haar aan te kijken: ‘het zijn mijn spelregels, als ik zeg wat je moet doen dan doe je dat, net zoals het huishouden.’

Hij staat op en loopt naar buiten, controleert de poorten en aait zijn honden, als hij weer binnenkomt zegt hij welterusten en loopt de trap op naar boven.

Tilde zegt niets, ze gooit wat houtblokken in de houtkachel en zet de luchtschuif wat dichtert om te zorgen dat het vuur de hele nacht aanblijft. Ze kleedt zich om en kruipt in bed. Staart naar het plafond en denkt na over wat haar overkomt, de situatie waarin ze is beland en beseft dat hij haar niet meer laat gaan. Ze zit gevangen en hij heeft haar in zijn macht. Ze mijmert dat huilen geen zin heeft, dat ze assertiever tegen hem in moet gaan. Om op de been te blijven, ondanks dat ze zeker weet dat hij haar weer in het hok terugstuurt om naar haar te kunnen gluren, want iets anders kan het niet zijn.

‘Zolang hij maar van me afblijft,’ denkt ze en neemt zich voor om beter op te letten waar ze zich bevindt. Ze moet het

dagelijks ritme van Jerk beter in beeld krijgen en proberen om vriendjes te worden met de honden. Hoe, weet ze nog niet, maar ze gaat het wel proberen. Ook welke maand het is en de dag, tien dagen geleden is ze ontvoerd op een donderdag dus nu moet het zaterdag zijn, het laatste weekend van september.

De volgende dag, als Jerk weg is om te jagen en de vallen te controleren, haalt ze het kastpapier los op een legplank van de broodkast. Krast haar naam en geboortedatum erin. '19.07.76' met daaronder '09/S' voor september en 'zat/25' voor zaterdag de vijftiendste en legt het papier terug.

Een week later stuurt hij haar weer het hok in, in eerste instantie weigert ze weer om zich uit te kleden, waarop hij gefrustreerd reageert en Sune roept.

'Kleed je uit,' zegt hij opnieuw tegen haar en geeft Sune een commando die grommend tegen de deur krabt.

Ze geeft zich over en begint zich traag uit te kleden.

'Helemaal!' roept hij door het luik. Ze blijft naar beneden kijken en voelt zich waardeloos en hoort aan de andere kant van de deur een schurend geluid.

'Ga op je rug liggen,' zegt hij zwaar ademend. 'Doe je benen wat wijder.'

Ondanks alle emoties die ze voelt en het afgrijzen dat de overhand neemt beseft ze dat hij staat te masturberen.

Even later doet hij het luik dicht en vlak daarna hoort ze het slot eraf gaan.

Ze kleedt zich weer aan en loopt naar buiten naar de douche. Ze merkt nauwelijks hoe koud het water is en ze wast zich van boven tot beneden alsof ze onder het vuil zit.

Het was nog niet echt koud, maar de winter was onderweg en de dagen waren al veel korter. Eén tot twee keer in de week stuurt hij haar het hok in en zegt welke houding ze aan moet nemen. Na een week of vijf komt hij met een glad stuk rondhout en zegt dat ze die in haar vagina moet steken.

'Ben je nou helemaal gek,' zegt ze. 'Denk je echt dat ik dit ga doen, is het niet genoeg wat ik allemaal voor je moet doen en nu ook nog dit.'

'Je moet doen wat ik zeg,' antwoordt hij koud. 'Je kent de consequenties,' en roept Sune.

Walgelijk vindt ze het. Er knapt iets in haar als ze doet wat hij zegt en besluit alles op alles te zetten om weg te komen van deze plek.

**

Donderdag, vroeg in de ochtend, rijdt Rob richting Venlo naar de Duitse grens. Hij verwacht tegen het einde van de middag bij Jenna te zijn, die enthousiast reageerde op zijn komst. Ze vertelde dat ze voor hem zou koken en hij weer op de bank mocht slapen. Vanavond om elf uur had ze haar laatste nachtdienst en vrijdagmorgen kwam ze thuis, waarna het lange weekeinde zou beginnen. Elke keer als hij moest tanken nam hij een pauze van een half uur om een beetje bij te komen van de inspannende rit. Hard rijden vond hij absoluut fantastisch, maar de lol ging er gauw vanaf vanwege de risico's en het versleten gevoel dat je van motorrijden kreeg, want je moest over een goede conditie beschikken om die rijstijl vol te houden.

Het was een 'eye-opener' voor hem omdat hij het eigenlijk al voor gezien hield, halverwege zijn reis. En toen moest hij nog door Denemarken naar Kopenhagen en verder naar Helsingborg. En daarna moest hij nog tweehonderd kilometer en toen al bedacht hij zich dat hij het hele stuk ook weer terug moest, ondanks de kou die hij voelde door zijn motorkleding. Desondanks waren er momenten waarop hij volop genoot van zijn trip, toen hij de pont opreed bij Putgarden en er weer af reed met een aantal collega's, die een berg lawaai produceerden. De rondweg ten zuiden van Kopenhagen en de weg naar Helsingor werd een rustige rit, waarna hij weer een poosje uit kon rusten op de pont naar Helsingborg.

Tegen zessen, als het al donker is, stapt hij van zijn motor nadat hij geclaxonneerd heeft dat hij is aangekomen. Zet z'n helm af en maakt zijn rijlaarzen wat losser en hoort van boven: 'hej Rob, wacht dan kom ik naar beneden.'

Even later komt ze hem met een brede glimlach tegemoet en zegt, terwijl ze in zijn armen loopt: 'hoe gaat het, heb je een vermoeiende tocht gehad, want je ziet er redelijk versleten uit.'

Ze kust hem op zijn wang, waarna ze met beide handen zijn gezicht beetpakt en hem in zijn ogen kijkt.

‘Ik was vanmiddag al om twee uur wakker,’ zegt ze. ‘En daarna kon ik het vergeten, zo gespannen was ik omdat jij eraan kwam.’

‘En?’ vraagt Rob. ‘Valt het tegen?’

‘Nee, helemaal niet, de spanning is weg,’ en slaat haar armen weer om hem heen. Fluistert in zijn oor: ‘Ik ben blij dat je er bent.’

‘Ik ook,’ antwoordt hij, en wrijft met beide handen over haar rug. ‘Blij dat ik jou weer zie.’

Hij kan zijn motor in het berghok zetten die bij haar flat hoort. Jenna is naar boven gegaan om het eten klaar te maken en hoort een paar minuten later de bel, dat hij voor de deur staat. Hij loopt naar binnen met zijn backpack, waarop ze zegt: ‘volgens mij kan je eerst beter een douche nemen en jezelf een beetje opfrissen. Kijk maar in de spiegel dan zie je wat ik bedoel,’ en loopt voor hem uit naar de douchecel. Hij moet lachen als hij zijn kop in de spiegel ziet, grijs van het stof en het vuil in zijn gezicht en in zijn hals, omdat hij een aantal keren langzaam reed en zijn helm openhield.

‘We eten over twintig minuten,’ zegt ze, terwijl ze de deur achter zich dichttrekt.

Netjes aangekleed, in een spijkerbroek en een overhemd met daarover heen een pullover, zit hij een kwartier later tegenover haar aan de gedekte keukentafel, die ze heeft opgefleurd met twee brandende kaarsen op een kandelaar.

Vlak na elf uur valt hij op de bank in de woonkamer als een blok in slaap nadat Jenna driekwartier daarvoor is vertrokken om op tijd op haar werk te zijn. Onder het eten heeft ze hem een routekaartje gegeven om morgen met zijn motor te gaan rijden over de binnenwegen aan de kust. Naar het zuiden en via de oostkant over de ‘158’ weer terug. Want als ze tegen achten thuiskomt dan gaat ze eerst tot één uur slapen en daarna was ze van plan om hem mee te nemen richting Göteborg.

Hij had zijn bed opgemaakt, zijn tanden gepoetst en een boxershirt met T-shirt aangetrokken, waarna hij onder de

dekens kroop en zijn armen onder zijn hoofd vouwde. Glimlachte bij de gedachten aan deze dag, de vermoeiende rit met dit leuke resultaat. Weer bij haar op de bank.

Hij belde nog even met zijn moeder om haar gerust te stellen dat hij goed is aangekomen en draaide zich om.

**

Na drie dagen zoeken vindt Jerk Tilde terug, doodgevroren in de sneeuw.

Een paar dagen daarvoor had ze 's nachts weten te ontsnappen tijdens een hevige sneeuwbus die elk geluid dat je buiten maakte absorbeerde.

Hij had de honden die avond binnengehaald en mee naar boven genomen. Tilde was die nacht verdwenen en Sune en Sivar hadden niet in de gaten dat ze de poort uitging. Ze moest dit de afgelopen maanden gepland hebben dacht hij achteraf, omdat deze condities het meest geschikt waren om een poging te wagen. Want ze had alle kleren aan die je tegen dit weer aan moest trekken, inclusief de gewatteerde laarzen die hij voor haar had gekocht.

Kwaad was hij, ontzettend kwaad omdat hij er was ingetuind. De afgelopen tijd merkte hij dat Sivar naar haar toetrok. Subtiel moest ze dit gedaan hebben als hij er niet was en met regelmaat greep hij in om hem terug te sturen naar zijn plek.

Onmiddellijk ging hij naar Tilde op zoek, maar alle sporen waren dicht gesneeuwd en hij had geen idee in welke richting ze weg was gelopen. Hij maakte zich nog geen zorgen omdat je in dit weer niet meer dan twee kilometer per uur aflegt. Grofweg was ze nu een uur of zes weg dus nam hij aan dat ze ongeveer tien kilometer had afgelegd, inclusief een aantal pauzes om op adem te komen.

Hij voerde zijn honden en gaf het commando om te waken, hij liep naar het berghok en pakte zijn geweer en begon in grote cirkels weg van het huis te lopen om een spoor van haar op te pikken.

Uren later, in oostelijke richting, op nog geen twee kilo-

meter van het huis vond hij haar spoor, een diepe laarsafdruk onder een spar waardoor de sneeuw de afdruk niet dicht had gesneeuwd. Hij was opgelucht, ze liep in een richting waar over een afstand van zestig kilometer geen kraai te vinden was en besloot om naar huis te gaan en morgen verder te zoeken.

Drie dagen later vond hij haar onder een struik, het leek of ze lag te slapen, maar ze had blauwe vlekken in haar gezicht en ze ademde niet meer. De kou had het van haar gewonnen waardoor ze waarschijnlijk in haar slaap was gestorven. Hij ging terug naar huis, pakte zijn bus en reed zo dicht mogelijk naar de plek waar ze lag. Hij trok een paar handschoenen aan en haalde een grove bruine deken achter uit de auto en opgevouwen bouwplastic. Zonder haar aan te raken trok hij het plastic onder haar door en schoof haar onder de struik vandaan. Hij rolde haar erin en sloeg er een touw omheen met een knoop om het geheel bij elkaar te houden. Daarna vouwde hij de deken uit en trok haar daarop waarna hij de deken dicht vouwde, haar oppakte, voorzichtig achter in de bus legde en vastsjorde met twee spanbanden.

Later, na een lange rit in het pikkedonker, op een verlaten landweg ten zuiden van Gävle, legde hij haar ingepakte lichaam in een greppel. Dusdanig dat ze zichtbaar was bij daglicht. Op deze wijze zou men kunnen denken dat de dader in deze buurten vertoefde. Voor zichzelf had hij het goede gevoel dat haar ouders, familie en vrienden haar terugkregen en afscheid van haar konden nemen, waarna hij terugreed naar huis en concludeerde dat hij een andere vrouw nodig had.
